

CSURGO ÉS VIDÉKE

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI és KÖZGAZDASÁGI HETILAP. — MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP

A „CSURGOI TAKARÉKPÉNZTÁR RÉSZVÉNYTÁRSULAT” ÉS A „CSURGOI SEGÉLYEGYLET” HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Előfizetési ár:
Egész évre 8 korona Félévre 4 korona.
Negyedévre 2 korona.
Egyes szám ára 20 fillér.

Felelős szerkesztő: **Dr. JÜNKER PÁL.**Társzerkesztő: **HANVAI GYULA.**

Kiadó és laptulajdonos:
VAGÓ GYULA könyvnyomdája
hova az előfizetési díjak és a hirdetések küldendők
A hirdetések jutányosan számítjuk

Karácsony.

A szeretet ünnepénél öregebb a szeretet parancsolata, mely a betlehemi kriptában elhangzott zsolozsmák ihletes énekéből sejtelmesen üdvözöl bennünket. Kiválogatott nembeojtott családi szeretet, a forró óhajlás: övéiket megvédeni és sorsukat javítani, még nem elegendő az egyeseket erkölcsileg magasra, a közt nagyra emelni; pszichizisták még megtagadták dicséretüket a szeretet tanusításától is, azzal érvelvén, hogy annak jótékony vizsgálhatása lévén a saját enre, tulajdonképpen nem is nemes cselekedet. Ha tehát a családi szeretet a legkorábbi történeti idők óta; sőt valószínűleg még régebben is, magától értetődő dolog, ha az apa, még az ősfoglalkozások idejében vadászati zsákmányát hazahozta feleségének és gyermekeinek, ha az első anya, fájdalmakban született gyermekét, előző példa nélkül, alighanem épp oly édes mosolylyal szorította kebléhez, mint akarmelyik később született leánya: úgy ebben

csak a nagyobb szeretet csirája rejlik, mely magja az idők öleiben szunynyadó mindenket átölelő emberszeretnek.

S így az idő feltartóztathatatlan lépésekben, évezredekben át bizonyos pontig folytatta művét és dicsekedhetnék sikereivel, ha a valódi nagyság általában dicsekedő természetű volna. A családból kis község került ki és sok ilyen kis községből lett az állam. Az átlag emberek többsége azonban csakhamar elhagyhatta a kiválóak álláspontját, a kik a szeretet ragasztó erejével akarták együtt-tartani a világot. Még csak a szükség-szerűség törvénye se bizonyult annyira szilárdnak, hogy a részeket egymással összekösse, őket együvé vezesse. ha azok egyszer elváltak egymástól. A jóságos atyai kéz azonban, mely a világ mindenségét vezeti, az évszázadok folyamán, ha mindjárt hosszabb időközökben is, a magasabb erkölcsi parancsolat hirdetőit küldte a földre, vagy oly sorsot juttatott az emberekre, mely annyira meggyőző, annyira érzékeny volt, hogy meg kellett látniok, miképp az egyesek nem küzdhetnek ellene, a higgadt ész nem győzedelmeskedhetik felette és csak a

szeretet hatalmával lehet ellene fellépni; a szereteté, mely gyakran oly soká szundikál a szívben, mintha nem is volna életrevaló, és hirtelen nyájas derűtséggel lép elő, mint tavasszal a hó alól az elrejtett virágocskák.

Szűkebb körökben uralkodik a szeretet, az ég e gyermeke, a boldog karácsonyi időben. Ám nemcsak a saját otthonunkat díszíti, elhatol a legutolsó utczáig; azokhoz, kiknek se házuk, se telkük, se szülejük, se gyámolójuk, sőt még azokhoz is, kiknek hiányzik az értelmiség, hogy e szűk tökéletességével köszönthessék azt a napsugarat, melyet a meny szülöttje: a szeretet küld nekik.

Nekünk, a újabb kor gyermekeinek, nem újdonság a béke és a szeretet üzenete; kihirdették nekünk mindig újból, mindig érthetőbben, s mind világosabb lett, a mennyivel közelebb hozatott testi szemünk elé. Mind könnyebben érthetővé vált az üzenet, csak hogy, sajnos, nem derűs viszonyok közepette; ám megtagadásból is becsülni tanultuk. Nagyon jól tudjuk, mit vétkeztek egy idő óta hazánk ellen; nem háboru vagy járvány, nem a víz, vagy tűz hullámai pusztították hazánkat. Természeti törvény, hogy

A „CSURGO ÉS VIDÉKE” TÁRCÁJA.

Tilalomfa.

Az országuton vén anyóka lépdel,
Arcán a gond s bunak száz nyoma
Bánatos lelkét enyhülésre hívja
A távol falu kicsiny temploma.

Harangja hangját messze elröpíti
Szerte a pusztán a tavaszi szél,
Rét virágjának, erdők tar galyának
Feltámadásról, életről beszél.

Megáll az asszony, összekulcsolt kézzel,
Szent áhitattal hallgatja a neszt,
S im az utszélien, zöldelő csalit közt
Kis domb felett feltűnik — a kereszt.

Eléje omlik, imát mormol ajka,
S mig olvasóján könnye átpereg.
A domb mögött pajkos tréfálgodással
Kacag fölötte egy pásztor gyerek.

„Anyóka lelkem, jó öreg szemeddel
Elvéteit az oltárt ughiszem,
Ilyen utszéli tilalomfa mellett
Nem térdelt még kívüléd senkisé.

Én róttam össze tulajdon kezemmel
Két száraz ágóból — a vetés elé;
Hogy tiltva intse a járókelőket,
Itt utat törni a tanyák felé.”

— Az anyókanak enyhülés ül arcán
S menőben így szól: „Fiam tudd ezt:
Oltár lesz addig minden összerótt fa,
Mig szenvedésünk jelképe kereszt.

BALLA MIKLÓS.

A gyáva.

A „Csurgó és Vidéke” számára írta:
SZABÓNÉ NOGÁLL JANKA.

Kardos Feri, a kit egy később megérthető okból vocatornak — madárcsalogatónak — neveztek a régi barátai, egészen a lakása ajtajáig kísérté Boros Mihályt, a fiatal törvényszéki bíró, a kinek inkább csak jogos reménye, mint biztos protektója volt ahhoz, hogy egykor szép karriert csinál s a kinek haladása e szerint meglehetősen bizonytalan volt. Még az ajtóban is igen élénken bátorította valamire, bár Boros több félénk

pillantást vetett az olykor meg-megmozduló orgona bokorra, melyek a kis vidéki ház rácsos kerítése mellett viritottak. Egy idő óta várni szokta ott valaki s most attól tartott, hogy megint ott van s meghallja a beszélgetést, melyet éppen az előtt az egyetlen egy előtt szeretett volna eltitkolni.

Kardos Feri egyszerűen határozatlan-ságnak magyarázta ezeket a félrenézéseket, beleragaszkodott Boros kabátja gombjába s csak hangosabban beszélt.

Ne félj és bízd rám az egész dolgot. Biztosítalak, hogy feltűntél nekik. Az apa azt mondta: derék, megállapodott fiatal ember, az információk lehető legjobbak, a jövője biztos, csak hogy az utat egyengetni kell.

— És ő? — kérdezte félénken Boros és pápaszemes, szelid, szőke arca lányosan elpirult Bánta és restelte a kérdést, talán a felelettől is félt. De már késő volt.

Pannával, barátom, az ember soha sincs teljesen tisztában. A nyakadba borulni talán még az esküvő után sem fog. De kosarat nem ad, arról biztosítalak. Okos, higgadt, nyugodt teremtés, aki megtudja érteni, hogy a te tehetség és az ő családi összeköttetései neki olyan jövőt biztosítanak, melylyel meg lehet elégedve.

84.711

György lovag védjegy

1-15

elismerő nyilatkozat fényesen bizonyítja a „György” életbalsam nagy gyógyszerét, mely számtalan esetben kiváló gyógyszerje által biztos gyógyulást szerzett különféle betegnek. Számtalan beteg kapta vissza egészségét a „György” életbalsam által, melynek gyógyhatása csodálatos, kiváltképpen gyomorhaj, bélhaj, bélhaj, étvágytalanság, influenza, köhika, láz, csusz, köszvény, fej- és fogfájásban szenvedőknek. 84711 elismerőlevel bizonyítja ezt. 12 kis vagy 6 nagy duplaöveg 4 kor. 50 fill. bérmentve. Minden ilyen rendeléshez 1 öveg ingyen lesz mellékelve pontos használati utasítással. Szétküldi az ügyedüli készítő, városi gyógyszerész Temesvár, Szt. György tér 522. Ezen házi-zer ne hiányozzon egy családnál sem.

a sírokból új élet kel, s ha az elemek pusztítanak, úgy segítenek ismét alkotni; ahol azonban ideális javakat semmisítenek meg, ahol megrontják a felebaráti szeretetet, az összetartozandóság, a testvériség érzetét, ott kételkedni kellene a jövőben, ha nem biznánk ama virág csodaerejében, mely salak és jég alatt mégis csak titokban csirázik és a kellő pillanatban ki fog hajtani.

Mi magyarok nem akarjuk nélkülözni a szeretet bűvös hatalmát, s nem akarunk kizárólag a szükségzsérőség törvényében és az életfentartási ösztönben bizni. Sőt biztosan reméljük, hogy a szeretet ősi ünnepe részünkre a rég várt béke ünnepévé fog válni, s ebben a reményben összes olvasóinknak és jóakaróinknak:

„Boldog karácsonyi ünnepeket kívánunk!”

A családi élet.

Vannak nagyon jóvialis, nagyon barátságos urak, kiket mint jó társalkodók, mindenütt szeretnek, kik, házukon kívül, mindenkivel nyájaskodnak és enyelegnek és kik nem egykönnyen tagadnak meg szívességet, melyekre felkérjük őket; ha azonban bezárkózott mögöttük saját otthonuk ajtaja, mogorva zsarnokokká válnak kik előtt mindenki retteg, feleségükkel, gyermekeikkel és cselédekkel érzetik rossz kedvüket, melyet künn mosolygó arcuk alá rejtnek. Vannak asszonyok, kiknek bűvölő szeretelméltóságát szelében magasztalják, míg ingatag, szémbelyes természetük kétségbe ejti környezetüket; vannak asszonyok, kiknek galambszelidségét, türelmét, és jószívűségét mindaddig bámulják — míg csak valamely szerencsétlen véletlen nem avat idegent fül- és szemtanujává annak a mérsékletlen hevességnek, melynek a ház belsejében gyakran átengedik magu-

kat. Vannak családok, melyekben minden szeretetben és boldogságban látszik uszni, ha más van jelen, különben pedig a család minden egyes tagja folytonos hadilábon áll a többiekkel.

Összehasonlítva ezeket a képzeteket azokkal az emberekkel, kik minden körülmények között ösztönösen gorombák, bizonyosan tűrhető kepet nyerünk a gorombákról. De mennyivel barátságosabb, örvendetesebb képet nyújt mégis az a ház, melynek tagjai egymás kedvéért élnek és egymás iránt udvariasak, szívélyesek, figyelmesek.

Férjek, kik ebben a tekintetben „kényelmessé” teszik helyzetüket, ne csodálkozzanak, ha a rossz példát egymással való érintkezésükkel gyermekeiknek adnak, hat azokra, s ha ez csökkenti irántuk való tiszteletüket és hozzájárul ahhoz, hogy a testvérek fözt is elharapózzik a az udvariatlan, tisztességtelen hang.

A felebaráti iránti figyelmeiséget és szeretetreméltóságot nem lehet eléggé korán tanítani. Anyák, kik adnak valamit gyermekeiknek, hogy illedelmesen kérték volna és megköszöntek volna a gyermekek, kellemetlen embereket nevelnek. Anyák, kik megengedik, hogy a gyermekek egymást gunyolják, vagy egymással civakodjanak és verekedjenek, házi zsarnokokat nevelnek. Csaknem még szigorubban kellene ügyelni arra, hogy gyermek udvariasan bánják a cselédekkel, hogy ne követeljen tőlük, hanem kérjen és minden neki teljesített szolgálatot megköszönjön. A mit a gyermek így fiatalon megszokik, nem hagyja el azt később sem. Igazán jól nevelt embert legjobban a cselédekkel idegen házban, szállodában vagy saját otthonában való érintkezéséből lehet megismerni. Mindig tudni fogja, hogy idegen helyen nincs joga parancsolni, vagy gáncsolni, odahaza pedig parancsát kérés alakjában fogja ölteni és ha korholnia kell, ezt is nyugodtan.

tárgyilagosan és nyersség és szitkolódás nélkül fogja megtenni.

A külső forma nem minden, de igen sok; megment különféle cselekvési és mulasztási hibától a családi érintkezésben.

S még valami: Csak az, aki a viselkedés figyelmes formáit nemcsak dísz-, hanem házi ruha gyanánt is veszi föl, a ki azokat nemcsak idegenekkel, hanem család- és házi tagjaival szemben is gyakorolja, sajátíthatja el őket tökéletesen, nem fognak neki e formák kényelmetlenné válni, mert egybeforrnak természetével: teljesen magáévá teszi azokat.

Halotti ének.

Irtá: **Vékony Pál.**

Ott feküdt a budoárban egykori menyasszonyi nyoszolyáján, megfakult arccal, mint egy halott. Mert már csupán feküdni tudott. Bemeredt a lámpa világ fénykörébe kialvó tekintetével s csodásképen képek jelentek meg előtte, derűs-borus reflexek a multból és sovány keze közt idegesen forgatta a zsolotárók könyvét. A multból! A mult! . . . Ugy e dében, mikor leánykori barátja látogatását tette, még mosolygott és élénken emlékezett előeitől multa s reménykedésének erős vára volt a gyógyulás hite. Mert szent bizalmat vetett az Isten kegyébe. Hitt a levegő hatásában, hitt a fölépülésben, de mellőzte a vér jogának tudását.

Olyan bágyadtan érzi magát. Az álom kerül s ez a felszendergő homályos szoba oly kellemetlen hatást gyakorol rá. Éhes szemekkel nézi a látomány kaoszáját. Rég eltemetett alakok, elfelejtett szcénák a multból. Tény és árny egyaránt, a leánykor édes emléke karöltve a mézeshetek kaviárizú momentumaival. Hol mosolyog lelke, hol sir; a képek szerint. Sorba szedelőznek előtte. A rövid szoknya, a gyermekkor, boldog kacajok kora: az iskola, a komoly képű preceptorai, a zárda és az első ábránd. A sugalmas erdei fák titka s az illatos május harmatos hajnalának impressziója fiatal, üde lelkére; a falu s az öreg anyó, hol az átmeneti szakot töltötte, mind előtűnik. Aztán . . . aztán . . . A rozsaszínű függöny mögül derűs fény hatol elő, Fájón tekintett oda Valaki áll ott. Egy férfi. Faradtan emeli a karját. És halkán mondja: Ádám, Ádám

Boros Mihály csüggedten hajtotta le a fejét s a vocator rögtön megértette, hogy hamis hangon dalolt. Vállára csapott és vidáman bátorította:

— De hiszen a többi e te dolgozod. Teringette! Hiszen utoljára neked kell őt meghódítanod. Én csak nem állíthatom eléd avval a kijelentéssel, hogy máris ég. Csak ne félj és tedd, amit mondtam.

A mit pedig Kardos Feri mondott, az volt, hogy Boros csipje ki magát, készüljön el öt órára és várjon rá. Ő érte jön, elviszi a sétatéri kioszkba és ott egyszerűen bemutatja Zipszer Pannának, a ki rokonival ott oszonnál. A szives fogadtatásról pedig jót áll.

— El kell jönnöd — mondta még egyszer, a mint megrázta a kezét, hiszen nem akarsz megpenészedni ebben a nyomorult városban, A végcélod itt hivatalodban mi lehet más, mint nyugdíjazás. Kiveszel egy dínnyeföldet, megházasodol, az anyósod is hozzád költözik és egyik gyerek a másik után.

— Boros most már végkép megjáé. Az orgona-bokrok közt határozott recsegés támadt, mintha valaki ijedtében és sietében hamar visszaugrott volna. Félt, hogy nem bírja elhallgattatni azt a buzgó fecsegőt, in-tett neki, hogy jó, készen lesz és benyitott az udvarra.

Az orgona bokrok előtt a földön egy kis gyűrött kék szalag volt. Valahogy ki-

bomlott és leesett valakinek a fejről, aki-nek már nem volt ideje felvenni, vagy a ki tán annyira el volt foglalva valami más gonddal, hogy a veszteséget észre sem vette. Boros lehajolt érte és felvette. De mikor a konyhajtó elé, a kisvárosi lakás közös bejáratához ért, mégis csak eldobta megint. S mintha ezzel valami gyöngédtelenséget követett volna el, azzal a különös rosz és elégedetlen érzéssel nyitott be.

A konyhában nem volt senki, de a háziak felé nyitott ajtó épen becsapódott s a nyílásba odaszorult egy halvány kék ruhának csipkés fodra.

Boros Mihály benyitott a szobájába, belevetette magát a hűvös, fekete diván sarkába. Nagyot sóhajtott, megtörülközött és becsukta szemét.

Zipszer Pannára gondolt, a kis város szenzációjára, ki pár hét óta, mint a törvényszéki elnökék vendége, teljesen megzavarta a város nyugalomát. Szegény kisvárosi lányok, a kiknek az volt a legnagyobb mulatságuk, hogy esténként kidugják a fejüket a félig nyitott zsalugáterek közül és várták, míg egy sétáló ifju hivatalnok beleakaszodik a támasztó vasba, melynek olyan csodálatos horog formája volt, és felnézvén hozzá ott elmondja a „Képeddel alszom el” szövegét hiteles prózában. Eh, most hiába nézettek ki. A város összes legénye a kioszkba gyűlt és hallgatta Zipszer Panna gombaságait.

Panna ugyanis ugynevezett eredeti lány volt. Folyton kötekedett, gorombáskodott, az alsó ajkát előre biggyesztgette, hátat fordított és e szokatlan pikáns fogásokkal hallatlan sikereket ért el. Az első tournürt ő hozta le a fővárosból és ő okozta annak, hogy a tisztes vidéki uri házakban egymás után tűntek el nyomtalanul apró löször párnák, ócska vadászatisznyák és emelkedtek a lankadt ruharáncok, lépést tartva az ifju urak mindegyre emelkedő telkesedésével. Konkurenciába léptek azzal a kecses kis tournürrel, mely a Panna tunikáját érvényesítette. Többnyire fehér ruhát viselt, hozzá fehér cipőt s félre csapott fehér kalapot. De most, a mint Boros Mihály reá gondolt, ime halványkék ruhát ölt, merész, hideg ravasz szürke szeméit fekete pillákkal árnyalta s kezében egy kis gyűrött, kékszalagot tart, mintha kérdezné:

— Miért dobtad el az előbb?

Boros Mihály kinyitotta a szemét, felugrott. Ijedten nézett az órára. Háromnegyed órát szundikált és most már alig van idő az öltözködésre. De a kis kék szalagot talán még be lehetne hozni.

Elindult az ajtó felé s egyszer csak szemben találta magát egy halvány, kékruhás lánnyal, aki lesütötte előtte fekete pillával árnyalt szemét. Valami kávés ibrik volt a kezében, de csak egy pillanatig, a következő percben már darabokra válva gurult szét a kövön.

A Pál Ádám. Ádám ki szerette; Ádám, kit megcsalt. Im eljött; a jogát követeli. A vankosba temeti arcát; fél, nagyon fél. Miért jött ide? Felrazeni a multat s feltépni a sebet, a mely be sem hegedt? S a férfi sem szól, sem beszél. Még a nézése is kifejezőtelen. Arca fényben fürdik, de merev és szur, nyílal minden pillantása.

Aztán hangokat hall. Éva, Éva. Könyörtelen hangok, a szíve remeg belé. Könyörtelen szemébe és szíve sir, sir. Se lát, se hall, de tisztán áll előtte minden. A mult és a szereplői: Egy üde, mosolygó arc, ez ő, egy szőke, magas alak; ez Ádám. Egymásra hajolva haladnak a kövecses porondon; kéz-kézben, és boldogan susognak. Holdas nyári este volt, illat és szín mindenben. S a férfi bucsut vett tőle. Hivatása szöllitotta a megszűnt tengerentúli országokba, hol mindig süt a nap, a hol örökéletű a tavasz. Ádám, kérte s ő esküdözött, hogy nagyon szereti, hogy csak őt szereti. Ha majd visszatér a kedves; egymáséi lesznek. Hamar lesz, édes lesz.

Valami szorítja a mellét. Kínosan, mintha fojtogatná. Néz, néz; lankadt szemében tűz villant meg. De már eltűnt minden képzet. Ki sincs a szobában, kint közte kocsizaj neszei és a lámpa serceg. Azonkívül csend; — Ádám, Ádám — sugja. És hátrahanyatlak. A zsoltárok könyve neszelve hullott ki kezéből. Azután a kályhára figyelt. A pattogó szilánkok neki csevegnek. Ádám szép, Ádám jó . . . Így hallja. Vádat érez önmaga ellen. Paának mondta, szereti minden ha, im eljött, jogot formál. Sok-sok földet bejárhatott azóta. Da alapján véve él-e, halt-e? Mondta: rövid lesz az idő és én visszatérek. Ő várt, várt. Hatszor fordult meg azóta a föld. Tavasz mult, nyár mult, év tel, Paáról semmi újság. Vajjon gondolt-e rá? Ápolta szívében a vonzalmat Ádám iránt, nem jött. Huszonhetedik évét járta akkor és félt a hajadonságtól. Az emberek szájától, mely pedig ott vag, hol legérzékenyebb a fájás. És nőül ment a sok évelődés közepette Solyomy Abához, a megyeszerte híres Solyomy-família legifjabb sarjához. Boldog e, nem e ő maga sem tudja. De részes lehetne minden örömben.

Így felálomban mindenre neszel. Mosolygott a lelke, ha eszébe téved az Ádám-mal együtt eltöltött pásztororák emléke és könny szálad szemébe, ha menyasszonyságára gondol. Ezek az idők! A félelem és a bu napja. Rettegott, Paál még mindig visszatérhet. Aztán az oltár előtt uszályában megbotlott. Rossz omen, — mondogatták.

De ismerős arcokkal találkozott. Üdvözölték, mosolyogtak feléjük. Rosszul sikerült biztatás volt, semmi egyéb. Érezte: még mindig szereti Ádámot. Az arc, a szemek, a mosolya és beszéde ott ugrált előtte. Mikor kijöttek a tempomból, imbolygott lépte. Férje karjára támaszkodott. Varta, mikor ugrik elébe Paál.

De elmúlt a nászj mindenilyen eseményektől menten. Aztán bejöttek a hétköznapi életbe és Éva kevesebbet gondolt Ádámra, néha azonban tulsokat. A nyáron volt két esztendeje. De a gölya még egyszer sem kopogtatott. Pedig nagyon szereti a gyermekeket. Seta közben akarmelyik parasztyereket megsimogatta. És kérdezte tőle: hány éves mi a neve, ki az apja, ki az anyja. Ilyenkor valami irt érzett a szívében. Eppen mint most. Még anyának sem érezheti magát! . . . Bolond kis könny szálad szemébe. Ahogy szarítja, lecsuszlik kezén a hálórekl. Olyan fehér a teste, mint a patyolat. Vagy akár a nyoszolyán a csipkék. Már meg sem ijed. Hetek óta látja, érzi mint fogy, mint szárad. Ma karácsony napján némi szent rezignáció üt lelkébe. Napközben imádkozott és sokat énekelt. A Mária-ról szóló szépséges éneket és azt a másik áriát, hogy:

— Dicsőség a magasságban Istennek.

Nagy megkönnyebbülést szerzett magának. Délután egy rég nem látott barátja kereste fel. Az Etus. Együtt jártak az inárcsi zárdába és egy faluban laktak. Előhozták a leánykori idők szcénáit és ő, Éva mosolyogni tudott. Aztán férje is mőkázott egy kissé. Az ő menyasszonysága alatti tréfákat elevenítette fel. Akkor nagy erőt érzett magában, hogy leküzdje a betegséget. De most, most ebben a mágányban, gyengének érzi testét; minden izében, remeg. És Paál is úgy tűnt fel, mintegy csuf jelenés. Kinn a havas utcán ritka a nesz. Ezen az estén megszűnik a zaj, a csuf ember-gyűlölés. Szeretett ül a szívekre, a testvériség érzete. Csendesesen és reggelig kihalt az armánykodás. Solyomyt maga küldte a klubba. Ha a családi boldogság teljes harmoniáját nem élvezheti: kárpotolja barátainak szeretetét. Hat óra körül megjön igérete. Így gongolkozhat szabadon. Tudja: megcsalja férjét gondolatban, de érzi: nincs erője kreálni a boldogot. Bűn, vétek ez, de az ő gondolatának summája Paál. Az a Paál, kihez perfid volt, a ki számára meghalt s kit im újra hozzáfűz valami . . . De hiszen szereti férjét. Jó ember, kedves és rajong nejeért. Tisztelet, becsület és szereti, mint csak test-

vért szeretne. Igen, igen, töpreng. És ez bökkenő. Szereti! De szerelem-e az? Ádám nincs itt, évek multak, hogy távol van, miért foglalkozik vele mégis? Itt van a misztikum. Belétemeti arcát a vankosba: nedves a könnytől a szeme. Ez a pont az, amelylyel leginkább tisztában van. De fél reá gondolni. Az a szegény ember, a férje, eddig alig gyanított valamit. Hitte: szereti Éva őt és hogy csak ennek kifolyása a házasságuk. Miért győződött meg az ellenkezőjéről? Hisz a nő olykor erősebb, mint a férfi. És a nő végzete nem a férfi-e? A férfiak között pedig vajmi kevés a különbség. Akár Paál, akár Ábá. És Ábá már férje . . . Így, így. Ezt szereti, ezt; Ábát, a férjét. Ő fogja a sírjába az első gyöngyöt hajítani, nem, a másik, az Ádám. Azért neki csak Ábát szabad szeretni.

Ilyeténként gondoskodik. Zavaros a feje s alig léleklizik. Ergó: Paált végleg kiveri a fejből. Nem gondol rá többet soha. Amugy is közbe-közbe tévedt eszébe. De ma, ma, a szent nyugalom napján újból kísértette annak alakja. S a rémlátomány egész lelki békéjét feidulta. De hát Istenem bűn-e, ha szeret? Egy nő, egy gyöngé nő, kit érzései dominálnak. Lázasan piheg a keble. A kályhában duruzsol a tűz. Olykor hörgő hang szálad ki ajkai közül; közbe elfojtott sóhaj. Egyformán bűnös; ha szeret, ha nem szeret. Forgolódik a patyolatos dunnák között; futni tudna. Ez a kietlen szoba rémes. Undok faunok ugrálnak között; a függöny mögül félmeztelen Ámorok dévajkodnak. Aztán a kísóra ver. Egyet zörren, egy madárforma ugrik elő. És emelt hangon szól: kakuk, kakuk! . . . Magára rántja a suhogó, selymes takarót. Erzi; már zavaros a feje. És könyörtelenül, nyitott szemekkel bámul rá Paál Ádám:

— Jóestét, nagyságos asszonyom. — hangsúlyozta Solyomy Ábá, a férje, folytatta: — Im, édes; Paál Ádám barátom. Ma érkezett Hamburgból. Ifjúkori pajtások vagyunk. Bejárta a világot, tanulmányozta az életet, kereste a boldogságot. Tudákos ember, nagy tapasztalatu, jó, kedves; szereti a — feleségét . . .

— Feleségét? . . . a feleségét . . .

Éva asszony fájdalmasan mosolygott. És a kezét nyújtá erőtlentül . . .

A ráejtett csók égette az ujját . . . „Szereti a feleségét.” Átfutja mindenét valami érzés. A szívet szorítja. Bágyadt, halk hangon mondja: Énekeljünk. Elhaló fény vibrál szemében; a lemondás lohadó tüze. Remeg, inog minden porcikája.

— Ugy megjedtem . . .

— De hát azért ne menjen el — szölt a szőke fiatal ember. Hova siet? Vagy tán haragszik?

A fiatal lány ránézett. Nem volt feltűnő szépség, talán egyszerű szépség sem. A homloka alacsony s itt-ott benőtt a haja. Az orra táján néhány szeplő, az álla kicsit előre áll, de vérpiros az ajka s gyönyörű apró fogak ragyognak benne. Mikor pedig e csudasan hosszú fekete szempillákat felemeli, olyan kék szemek nyílnak meg, melyeknek sugara bevezet a szív mélyére, hol minden csupa melegség és édes marasztalás.

A története rá van írva ebben az alacsony sárga hazban mindenre, még az ajtók előtt nyíló estikere is. Özvegy asszony lánya. Az apja hivatalnok volt s arván hagyta őt. Az anyja kevés nyugdíjjal, de sok lekvárral özvegyen maradt. Kosztosokat fogadtak tehát s minthogy a tanuló ifjuság valami sejtelmes tartozkodással viseltetett ama bukta nevezetű tészták iránt melyeket, mint jó kiadós tésztákat szoktak lekvárral értékesíteni, a hivatalnok uraknak tettek ajánlatot.

Boros Mihály, aki szőke volt, szelid almodozó ifjú lakásra is náluk maradt. Elfogadta az egyetlen utcára nyíló két ablakos szobát, de minthogy többnyire a hivatalban ült, a család viszont az ő szobájában tartózkodott. Déli harangszóra szétrebbentek, de azért megtörtént olykor, hogy ebéd után Milike benyitott s megkérdezte:

— Nem felejtette-e ott a horgolást?

mit úgy beszegnek: szürke, egyhangu, munkás, közdelmes, dicsőségtelen élet, szerény rang szükös fizetés, nagy kötelességek s a végén csakugyan a penzió és a dinnyeföld.

— Mili . . . édesem . . .

A horgolást megtalálták és lassacskán odajutottak, hogy a lány esténként véletlenül az orgona bokrok előtt állt. Később a kis kék szálag leoldódott s akkor Boros ur volt szíves újra feligazítani. Ez a feligazítás akkor csak annyiban sikerült, hogy Boros urnak a szája valahol elakadt a Milike fején, de a másik maga, mint másli, egy fabatkat sem ért.

És most ime odajutottak:

Vagy tán haragszik?

— Miért? — kérdezte csöndesen, de igen szomorúan Mili.

— Csak úgy gondoltam . . .

Téved . . . Inkább örülök és szívemből gratulálók előre is . . . Ön megnősül . . . előre lép, halad . . . Itt mi vár rá . . . A penzió, a dinnye föld.

Sötét pirosság borította el az arcát, a mint észrevette, hogy mit akar ismételni. Elfordult, kifelé indult, de a vállá megremegett, látszott, hogy sir. Boros mellette tette:

— Mili . . . Karja a leány derekához ért, villanyos ütés cikkazott at rajta, most már nem gondolkodott többé. Felemelte a lehajtott könnyes arcot s belenezett azokba a csudasan meleg szemekbe. Ezek a sugarak, . . . oh ezek a sugarak — igazán nem vezetnek messze. Az egész lathatár, a

A leány felriadt:

— Hallotta? kopognak . . . Őt óra . . . Verik az ablakot . . . A lecenkolt zöld deszkákon csakugyan dobolt valaki és besivított a madárfogó türelmetlen hangja:

— Jössz?

A fiatal lány szelid megadással indult az ablak felé. Végre a kis kosztadó lány regényének, felébredt.

De Boros két karjával kapott utána, megragadta és visszafordította arccal felé.

— Itt maradsz! Az enyém vagy!

A leány most már boldogan simulti hozzá. A könnye is eltűnt, arca ragyogott s ujját feltartva most már pajkos cinkossággal mondta ő is:

Pszt!

A vokator dobolt még egy sort, szölt is, aztán haragos, dobogó léptekkel eltávozott.

— A gyáva, — mondta utközben. Megszökött. Nem mert szembe nézni az étellel . . .

Azok odabenn összesimulva hallgatták a lépteit. Ment, egyre távolodott. Vitte magával a kilátást, az előmenetelt, rangot, vagyont. S a mi helyette itt maradt, csak egy hosszú, meleg ötlekezés.

Csak ez . . . De hát, Istenem, mikor az ember még fiatal, meg akkor mikor már, nagyon öreg, azt mondja, hogy ez az egyetlen cél, az, a miért érdemes lesz és érdemes volt élni. És e kijelentéséhez feltétlenül ragaszkodik bármint vélekedett is különben. Amaz évek alatt melyek e két határ közt lévő hézagot kitöltötték.

4.

Harmonikusan hangzik fel a kórus éneke:
— Glória in excelsis Deó! . . .
A Paál hangját hallja szüntelen Erős,
basszus hang, mély csengő, mint az olasz
barcaróle. Nem tud betelni az énekkel. Ujra
és újra csendül az ária ekhósan és félig le-
hunyt szemekkel hanyatlik hátra; Gyenge
mosoly ül ajkára, halvány, szederjesszin ar-
cára.

Ah, mi boldogság! . . .

És Ádám énekelt:

— Glória . . .

Mily gyönyörű így meghalni Paál mellett.

-- Dicsőség az Istennek . . .

És fényben ég az Eva képe. És érezte
az ő halotti éneke a karácsonyi ének.

Télen.

Alszik a természet,
Jaj de hosszú álom.
Pedig ébredését
Beh nehezen várom.

Hideg szél fuj ott künn,
Lehullott a levél,
Megkopaszodott fa,
Szebb időkről beszél.

Más élet volt nemrég
E kopár vidéken,
Repülő dalosok
Énekeltek szépen.

Minek hát, minek hát
Ez a hosszú álom
Ébredj már természet,
Legszebb e világon.

Budapest, 1905. dec. 20.

SALGÓ ILONKA.

A szerencsétlen órás.

Irta: Wildo Oszkár.

Délutánonkint, a mikor a gyermekek az
skolából hazajöttek, az óriás kertjébe men-
ek és ott játszadoztak. Szép nagy kert volt
beültetve lágú zöld füvel. Itt-ott a pázsiton
volt egy-két virág, melyek olyanok voltak,
mint csillagok az égbolton. Tizenkét barackfa
állt a kertben, amelyek tavaszkor rozsaszi-
nűek voltak és ősszel gazdag gyümölcsök-
től voltak terhesek. A madarak a fák tete-
jén ültek és oly édesen énekeltek, hogy a
gyermekek fölthagyták a játékokkal hogy
meghallgassák őket. „Oh, mily boldogok va-
gyunk mi itt” mondták egymásnak.

Egy napon megérkezett az óriás. Látog-
gatáson volt barátjánál, a felszarvazott em-
berfalónál és ott tartózkodott hét álló esz-
tendeig. Mikor hét esztendőnek vége lett és
hazajött, látta kertjében a játszó gyermeke-
ket, dühbe borult.

— Mit csináltak itt? kiáltá mogorván.

A gyermekek pedig elfutottak.

— Az én kertem, az én kertem —
mondta az óriás — ezt mindenki beláthatja
és nem engedem, hogy valaki rajtam kívül
benne járhasson.

Azért egy nagy fallal vette körül kert-
jét és ezt a táblát függesztette ki:

„Jogtalanul rálépni e területre büntetés
terhe mellett tilos.

Az óriás egy nagyon önző óriás volt.

A szegény gyermekeknek nem volt hol
átszaniok. Megpróbálták az országuton, de
ez nagyon köves és poros volt és ők nem
tűrhették. Így tehát, mikor vége volt az is-
kolai előadásnak, körüljárták a nagy falat s
a szép kertről beszélgettek. Mily boldogok
voltunk mi itt — mondogatták egymásnak.

Jött a tél, utána a tavasz és az egész
vidék paradicsoma volt a virágoknak és ma-
dárkákknak. Csak az önző óriás volt még
télvíz ideje. A madarak nem énekeltek, mert
nem voltak ott a gyermekek, a fák pedig el-
felejtettek virulni. Egyszer egy szép virág
kidugta fejét a fű közül, de a mikor meg-
átta a figyelmeztető táblát, akkor hirtelen

annyira elszomorodott, hogy visszatért a
földbe és tovább aludt. Akik akkorában jól
éreztek magukat, az a hó és fagy volt. „A
tavasz megfélekedezett e helyről és azért mi
fogunk itt élni” — mondták. A hó befede-
te a földet nagy fehér takarójával és a zuz-
mára ezüst színűre festette az összes kert-
beli fákat. Meghívták maguk közé az éjszaki
szelet, hogy náluk lakózzék és az éjszaki
szél a meghívást el is fogadta. Bundákba
takaródzva sivitott egész napon át a kertben
keresztül és lefújta a kéményeket. „Valóban
főszeles hely ez — mondta — jó lesz ide
meghívni a jégesőt is. És megérkezett az is.
Három órát csapkodta naponta a kastély te-
tejét, míg majdnem széjjelzuzta a palafőde-
leket. Azután a kert körül futkosott, a mily
sebesen csak tudott. Szürke öltözéke volt, a
lehelete pedig fagyos.

— Nem értem — mondta az önző óri-
ás — mért nem akar a tavasz megérkezni.
Lenézett ablakából hideg, fehér kertjére és
azt mondta:

— Remélem, hogy az időjárás mégis
meg fog változni.

A tavasz azonban nem jött meg soha,
de a nyár sem. Az ősz minden kertnek a-
ranygyümölcsöket érlelt, csak az óriás kert-
jének nem. Azt mondta, nem érdemli meg
mert nagyon önző. Így hát folytonos tél
volt és az éjszaki szél, jégeső a fák között
táncoltanak.

Egy reggel az óriás ébren feküdt ágyá-
ban, a mikor bájos zene hangjai ütötték fü-
leit meg. Oly édesen hangzott, hogy azt hi-
vé, talán a király muzsikusa! vonultak el
ablakai alatt. Pedig a muzsikus egy kis pa-
csirta volt, de mert oly régen nem hallott
madárdalt kertjében, úgy tűnt neki föl,
mintha a világ legszebb zenészeit hallaná. A
jég felhagyott csapkodásaival, az éjszaki szél
nem tombolt, és egy tavaszi szellő szökött
a nyitott ablakon. Azt hiszem, a tavasz vég-
re megérkezett, mondá az óriás, kiugorva
az ágyból és kifelé tekintett.

Vajjon mit látott?

Valami csodásat. A faiban levő lyukon
bemásztak a gyermekek a kertbe és a fák
ágain üldögéltek. Minden fán egy-egy gyer-
mek ült. A fák pedig úgy örültek, hogy a
gyermekeket ismét magukon láthatták, hogy
virágokkal takarták be magukat, karjaikat
pedig szeretetteljesen a gyermekek feje fölé
terjesztették. A madarak körbe röpködtek és
elragadtatásukban vígan csicseregtek, a virá-
gok pedig kikandikáltak a zöld fű közül és
boldogan nevettek. Megragadtató volt mind-
ezt nézni, és csupán egy sarokban volt csak
tél és itt egy kis fucska állt. Oly kicsiny
volt, hogy nem ért fel az ágakig. Körülfo-
totta szegényke a fát és keservesen sirdo-
gált. A fa még tele volt faggal és hóval
az éjszaki szél pedig zugott és tombolt kö-
rülötte. „Máshozál-e kis gyerkőc?” — mon-
dta a fa, miközben annyira lehajtotta ágait,
amennyire csak bírta, de a fucska nem tudta
elérni.

Az óriás szíve meglágyult, mikor ezt
látta. „Milyen önző voltam” — mondta —
„Most tudom, miért nem jöhetett ide a ta-
vasz. Fölsegítem a szegény fucska a fára,
azután ledöntöm a kert falát, a kert pedig
minden időre a gyermekek játékhele legyen.

Valóban nagyon szomorú volt az óriás
a fölött, a mit csinált. Lement zajtalanul, ki-
nyitotta a kaput és belépett a kertbe. De a
mikor a gyermekek megpillantották őt, úgy
megijedtek, hogy nyomban elfutottak. Csak
a kis fiú nem futott el. Az óriás lassan oda-
sompolygott hozzá, gyöngéden megfogta a
kezét és felültette a fára. A mikor a többi
fiúk látták, hogy az óriás nem mérges, ők
is visszatértek. „A kert a tietek, — mon-
dta az óriás és vett egy csákányt és ledöntötte
a falat.

Napokon át játszottak ezután a gyere-
kek, a kertben, este pedig elmentek az óri-
áshoz és jó éjszakát kívántak neki.

— Hol van kis társatok? — kérdezte
egyszer az óriás — az a kis fiú, akit a fá-
ra segítettem. Azt szerette legjobban, mert
ajkon csokolta őt.

— Nem tudjuk — mondták a gyerme-
kek — elment.

— De meg kell mondanotok neki, hogy
holnap biztosan jöjjön — szölt az óriás.

A fiúk pedig azt mondták, hogy nem
tudják hol lakik, és azeiótt sohasem láttak
őt. Az óriás erre nagyon szomorú lett.

Evek multak, az óriás pedig nagyon
erőtlen és gyenge lett. Már hetek óta nem
tudott a gyerekekkel játszani és így csak
karosszékében ülve nézte őket és örült já-
tékuknak.

Egy téli reggel öltözködése közben ki-
tekintett az ablakon. Csodálkozással dör-
zsölte ki szeméit és nagyot nézett. Valóban
csoda volt az, a mit látott. A kert legtávo-
labbb eső sarkában egy fa állott, telve fehér
virágokkal. Ágai csupa arany voltak és ezüst
gyümölcsök lógtak rajta. Alatta a kis gyer-
mek állt, akit oly nagyon szeretett.

Boldogan sietett az óriás le a lépcső-
kőn a kert felé. A pázsiton át futott a fiú-
hoz. Mikor pedig közel jött hozzá, látta,
hogy a gyermek kezén és lábán 2 szőgszu-
rástól eredő seb van

— Ki mert téged megsérteni? — kiál-
tott az óriás — hadd vegyem nagy kardot-
mat, hogy levágjam.

— Oh semmi — felelt a kis fiú — ezek
a szeretetnek a sebei.

— Ki vagy te? — kérdezte az óriás
és oly sajtószzerű félelem lepte meg, hogy
letérdelt a gyermek előtt

A gyermek pedig rámosolygott az óri-
ásra és ezt mondta neki:

— Valaha te engedté engem kertedben
játszani, most jöjj velem az én kertembe, a
paradicsomba.

Fordította: SZABÓ IMRE.

Előfizetési felhívás.

A jövő számmal lapunk tizenne-
gyedik évfolyamába lép.

A híven teljesített kötelesség
megnyugtató, tiszta öntudatával tekint-
hetünk vissza az elmúlt évekre.

Lapunk iránya, törekvése, szín-
vonala mindvégig megmaradt olyannak,
amilyennek azt ígértük első ponttól
fogva. Komoly, tárgyilagos, tisztessé-
ges hírlapnak, mely a közérdeknek
és közjóknak szentelte minden erejét.

A közérdek szerény harcosai vol-
tunk, azok maradunk továbbra is.
Fegyverünk: az igazságszeretet és a
lelkesezés, melyet munkánkba öntünk.

Közleményeink igazi zszurnaliszti-
kai színvonalon állanak, melyekben
alaposra és pártatlanságra törek-
szünk.

Vezércikkelyeink a vármegyei,
községi és társadalmi élet kérdéseit és
eseményeit vitatják meg, miközben a
legszigorubb tárgyilagosságra törek-
szünk.

Az egyoldalú hatalmi érdekeket
nem istápoljuk és nem vezérlelnek párt-
vagy felekezeti szempontok.

Gyorsan és alaposan értesült hir-
ro atunk a hét eseményeit, melyek a
vármegyében és járásunkban előfor-
dulnak, élénken csoportosítja.

Kérdés nélkül hivatkozhatunk
ama sikerekre, amelyeket lapunkkal
fennállása alatt elértünk.

A sikereknek egyik legfőbb té-
nyezője: az a művelt közönség, amely
lapunkat támogatásával és rokonszen-
vével kezdettől fogva megajándékozta.

Forró köszönetet mondunk e tá-
mogatásért és rokonszenvért, amelyet
továbbra is kiérdemelni legfőbb törek-
vésünk leend.

Lapunk csinos kiállításban leg-

kevesebb 6 oldalnyi terjedelemben jelenik meg.

Előfizetési feltételek:
egész évre 8 kor. negyedévre 2 kor.

Ajánljuk lapunkat továbbra is Csurgó és Vidéke művelt közönségének szíves jóindulatába és pártfogásába. Hazafias tisztelettel:

A „Csurgó és Vidéke“
szerkesztősége és kiadóhivatala.

H I R E K.

Olvasóinknak, előfizetőinknek, munkatársainknak és barátainknak boldog és kellemes karácsonyi ünnepeket kívánunk.

— **Eljegyzés.** Iklódi Szabó János dr. Veszprémmegyei tb. főszolgabírája, járási szolgabíró eljegyezte Hochreiter Rózsika kisasszonyt, dr. Hochreiter Kornél csurgói ügyvéd és neje szül. dragonoseci Radenich Lujza leányát, Csurgón

— **Előléptetés.** Dittert Ferenc és Pasnary Győző csurgói tanítóképződei segédtanárokat a vallás- és közoktatásügyi miniszter rendes tanárokká nevezte ki. Gratulálunk a megérdemelt előléptetéshez.

— **Szilyes Ester.** Mult számban említettük már, hogy a csurgói korcsolyaegylet szilyessterkor sikeresnek ígérkező estélyt rendez. Rövidesen jeleztük is az egyes programszámokat, de azokban némi változások álltak be. Alább közöljük a már kibocsátott meghívó teljes szövegét s ebből is látható, hogy az estély minden tekintetben fényes és sikerült lesz. Az érdeklődés már is oly nagy s a közreműködőkkel a társadalom oly széles rétege van angszálva, hogy a nagyterem előreláthatólag zsúfolásig megtelik. De hadd beszéljen a „Meghívó”: a csurgói korcsolyaegylet 1905. évi december hó 31-én a korona nagytermében műkedvelő-előadással, előképpel, zenei számmal és tombolával egybekötött Szilyes Ester estélyt rendez, melyre a t. címet és b. családját tisztelettel meghívja a rendezőség. Kezdeté este 8 órakor. Személyjegy: 2 korona. Családjegy: 4 korona. Az egylet az uton kér fel egyeseket és családokat tombola tárgyak szíves adományozására és azoknak az estély kezdetéig dr. Éhn Kálmán egyleti pénztáros ur lakására leendő beküldésére. — **Műsor:** 1. Tréfás zenei egyveleg. Két zongorán előadja: Dr. Jünker Elek ur és Dr. Révész Vilmos ur. 2. Bálkirálynő, vigjáték egy felvonásban írta Benczik Árpád. Személyek: Belizár dr. Horváth Gyula, Nátália neje Szánthó Jánosné, Jozefin, leányuk Balogh Mariska, Szabó Elemér dr. Sámuel V., Thasziló Melha Waldemár, Laczi dr. Réder Károly, Pista Melitskó Lajos, Abris Hanvay Gyula, Jean Lehotay Béla. 3. Életkép. Az Ó- és új-év. Résztvevők: Hám Annuska (új-év): évszakok: Melitskó Ella (tavasz), Hóke Jolánka (nyár), Payer Margit (ősz), Lovas Laura (tél);

Mozsonyi Erzsébet nemő; (angyalok): Begedy Margit, Győry Sarolta, Lehotay Terike, Matolesy Katica, Melitskó Irma, Vida Teruska; Ó év: Dittert Ferenc, Vida Klarisse (nyomor), Vincze Lujzika (bárat).*

— **Földrengés.** Vasárnap, folyó hó 17-én éjjeli fél 12 óra tájban Csurgón, Gyékényesben és Zakányban kisebb-szerű földrengés volt érezhető Csurgón is sokan érezték a lökést, amely azonban nem volt oly erős, hogy az alvókat zavarta volna. Gyékényesben már erősebb jelei mutatkoztak, mert egyes épületek annyira megrázkódtak, hogy néhányan a teteje is ledőlt. Ablakok is bezúzódtak ugyanitt, de a zakányi hegyi lakások (a Zakány község felé esők) is erősen megrézték a földrengést. Zagrabból is jelentékeny földrengés híre érkezik, ugyanezen időtájból.

— **Mulatság.** A szentai ifjuság 1906 évi január hó 1-én a szentai községi vendéglőben táncmulatságot rendez, jótékony célra.

— **Kérelem.** A „Szilyes Ester Estély“ rendezősége ez uton is felkéri a közönséget, hogy tombola-tárgyakat minél nagyobb számban adományozni szíveskedjenek. A tárgyak december 31-én est 6 óráig Dr. Éhn Kálmán egyleti pénztáros lakására küldendők.

— **Halálos öklelés.** Benczés János bukkósi lakos folyó hó 16-án a község bikáját vezette az akányi állomásra a faluba, miközben a bika felöklelte, mégpedig oly szerencsétlenül, hogy mellkasa betörött. Állapota életveszélyes.

— **Krisztkindli vadászat.** A báró Inkey családban ugylatszik hagyományos szokássá vált a jótékonykodás. Mióta ismerjük, karácsony előtt az urodalomban és az általuk berbe vett vadászterületeken mindig szöktak vadászokat tartani a célból, hogy a zsákmányul ejtett vadakat mint krisztkindli szöktesszák ismerőseik, gazdatisztjeik, papok, tanítók, jegyzők, hivatalnokok, stb. között. Boldogult Inkey István ilyenkor 3-4 száz darab vadat elajándékozott. Szült is reá az áldás, szült még haló poraira is, mert a jótétemény elfeledve sohasem lesz. Alig vették át szép tehetségű fiait az ősi vagyont, atyjuk dicső példáját ők is követni akarják. Már megkezdtek a vadászokat, hogy a kikhez évek óta beköszöntött azokhoz az ő jóindulatukból a krisztkindlit ez évben is beállíthasson legalább egy tapsifülessel. Maguk a jószívű bárók ugylaljuk akadályozva vannak ez idő szerint a vadászatot való részvételben br Inkey József képviselő urat országos ügyek foglalják el. De azért a krisztkindlinek el maradni nem szabad. Erdészeiket bízták meg ez évben a szükséges mennyiségű vad előállításával. Tegnap f. hó 19-én a sandi mezőkön tartott e célból hajtó vadászatot Mikolásek György dencsi főerdész több jó barátjával. Dacára, hogy a vadászat nem mutatott fel olyan szép eredményt mint várni lehetett, de azért a társaság folyton vidám hangulatban volt, mintha csak előre osztott volna azok örömeiben, a kiknek

asztalára az elejtett nyulak, fácánok, foglyok kerülnek. Nem hiányoztak természetesen a vadászatról se gibiczek sem (tudósítónk is azok közé tartozott) kik puska helyett botot tartottak a kezükben s egy egy puskás mellett foglaltak állást. A gibic nem kedves alak a kártyázásnál, de még kevésbé az a vadászatnál. Nyelve éles mint a kard. Minden egyes elhibázott lövés után hallatja csipős megjegyzéseit, utasításokat osztogat, mert hát tudvalevő, hogy mindig ő a legjobb kártyázó és legjobb lövő. De azért mégis csak mindig a gibic marad a bünbak. A tisztelt vadásztársaság is kimondotta végül, épen úgy mint a kártyában szokás, gibic fogd be a szádat. De hiába mert az utolsó szó azért most is a gibicé.

— **Nőorvos a pécsi kórházban.** Rosenspit Bertát a főispán a pécsi városi kórházhoz orvos-gyakor-nokká kinevezte.

— **Állati betegség.** Böhönye somogy megyei községben e hó 15-én a takonykor ragadós állati betegség szórványosan megallapított.

— **A szeretet ünnepe és a tüdőbetegek.** A szeretet ünnepe hangulatában a szegénysorsu tüdőbetegek újra sok jó szívnek nemesszívű figyelmét tapasztalják. Érdekes feljegyezni való, hogy rövidesen huszonnégy kimerített műkedvelő előadást rendeznek és úgy vagyunk értesülve, hogy a mi portankon is tervezgetnek, hogy mit kellene tenni a szegénysorsu tüdőbetegek érdekében. Meg vagyunk győződve, hogy abban a nemes részben, a melyet a magyar uriaszönyök kifejtenek mi, a mi lelkes magyar nőink is kiveszik részüket és még a jövő év első napjaiban rendeznek mulatságot, vagy valamely jóvedelmező estét.

— **Maday keringő.** A József királyi szanatórium egyesületnek György Mór kiváló zeneszerző bájos keringőt szerzett és ajánlott fel. A Maday keringőt már több katonazenekar játsza is. A zongora-átirat 2 korona 40 fillér áron a József kir. Szanatórium Egyesületnél Budapest, József körút 36 sz. alatt kapható. Minden fillér a szegénysorsu tüdőbetegek alapjává. Alánljuk zongorázó hölgyeink figyelmébe. A zenei poema vonzó és bájos. Kívánunk neki érdemes elterjedést.

— **A politikai helyzet** szenzációs hírei mellett nem kisebb szenzációt kelt az a diszmű, mely most jelent meg a könyvpiacra, és ami még csodálatosabb, ezt a diszművet ingyen szerezheti meg magának akarki. Az „Ország Világ“, hazánk ez a legszebb, legértelmesebb képes hetilapja már évek óta minden év karácsonyan egy-egy gyönyörű Almanach kal ajándékozta meg előfizetőit, és az elmúlt év leggyönyörűbb irodalmi terméke volt az az Almanach, melyet az Orsz. Világ 25 éves fennállásának jubileuma alkalmából juttatott ingyen ajándéku előfizetőinek. Az Ország Világ most is méltó marad önmagához. Az az Almanach, melyet most karácsonykor ad minden előfizetőjének, — annak is, aki most fizet elő nyolc koronával félévre az Ország Világra — a legszebb, a leggyönyörűbb, ami valaha könyvpiacra megjelent. Ennek az ajándékkönyvek fényes, pazar kiállításával semmiféle hazai avagy külföldi mű nem vetekedhetik. De a tartalma is olyan — a magyar íróvilág minden jelese: Mikszáth Kálmánnal és Herczeg Ferencel az élén van együtt a műben — hogy az csak a két szerkesztőnek, dr. Várdi Antalnak és dr. Falk Zsigmondnak válik dicsőségére. Nem ajánlhatunk tehát jobbat és hasznosabbat lapunk olvasóinak, mint hogy fizessenek elő az Ország Világra, hazánk e legrégebb, legelterjedtebb, legszebb és legértelmesebb hetilapjára, mely ajándéku többet ad, mint amennyi a lapnak egész évi előfizetési ára. Az Ország Világ előfizetési ára negyedévre 4 korona, félévre 8 korona, egész évre 16 korona s az előfizetési pén-

zek az Ország Világ kiadóhivatala címére: Budapest, V., Hold-utca 7. sz. alá köldendők.

— **Köhögés,** rekedtség és meghülés ellen a legjobb házi szernek bizonyult a Halápi-féle vas-méz-szörp, mely kiváló gyógyhatásának elismerésül a londoni kiállításon aranyéremmel lett kitüntetve.

— **Ujltás az ékszerok vásárlása körül.** Számos panaszból vettük, hogy a vidéki közönség mindig megkárosult, valahányszor ékszer és óraszükségletét külföldi cégek árjegyzéke alapján próbálta fedezni. Dacára ennek rengeteg annak az összegnek a száma, a mit hangzatos hirdetések által félrevezetett közönségünk, évenként az ellenséges érzelmi Ausztriába órákért és ékszerekért küld és kapja érte ipartermékek salakját, oly árut, melyet az illetők saját hazájukban keptelenek eladni és ha azokat a magyar közönségelőre látná, szintén nem venne meg. Ezen visszaesést segítő Polgár Kálmán műorás és ékszerész üzlete Budapesten, Erzsébet-körút 29. sz. olyképen remél segíteni, hogy ezután vidéki komoly vevőinek, terjedelmes választékot küld óra és ékszer árukból. Annak a komoly vidéki vevőnek aki ezután ékszerfelét óhajt vásárolni, nem kell többé mint a közmondás mondja „Zsákba macskát” venni, hanem felkeresheti bizalommal a nevezett céget és kap tőle választékot. Ez a berendezés szoliditása önmagát dicséri és általa a nevezett műorás érdemeiket szerez arra, hogy a hazafias magyar közönség pártfogásában részesítse.

— **Gyümölcsfáinkat** permetezzük meg az őszi folyamán, esetleg a tél enyhe napjain erős, 1 1/2—2%-os kénmájoldattal mázoltassuk be. Az erős kénmájoldat ilyenkor a fának nem árt, de a rajta élősködő penészgombákat és azok petéit, álcait vagy bábjaikat mártó alajjukban biztosan megsemmisíti, úgy, hogy a gyümölcsfáknak e ek az ellenségei a tavasszal fel se léphetnek.

A gyümölcsfatisztogatásnak most leírt módja a Kecskeméti Gazdasági Egyesület hivatalos lapja, a „Homok” című szakfolyóirat révén országszerte elterjedt és méltán, mert a gyümölcsfákat semmiféle más módon nem lehet oly tökéletesen és mégis kevés költséggel megtisztogatni, mint éppen a kénmájoldattal az alkalmazásával. A kénmájoldat különként 64 fillérért postacsomagokban is megrendelhető Kecskemeten, Mayerfi Zoltán permetezőanyaggyárossnál.

Nyilttér*)

Csurgóról történt eltávozásom alkalmával azoktól a jó barátaimtól és jó ismerőseimtől, akiktől személyesen nem búcsúzhattam el, ez uton veszek búcsút és kérem őket tartsanak meg szíves emlékezetükben.

Csurgó, 1905. december 19.

Brüll Samu.

*) E rovatban közlöttekért nem vállal felelősséget a szerkesztőség.

PEKAREK
CHINA és CEYLON
TEA

minőségénél fogva bármely más teával nem pótolható, miután finomsága, ereje és zamata régen bevált keverési módszer által felülmúlhatatlan marad. Senki el ne mulassza egy kísérletet tenni. Csak eredeti csomagokban kapható.

Egyedüli árusítás CSURGÓN
Grünfeld Ferencz urnál.

2—5.

The King

of Jamaica

RUM

Legfinomabb minőség. Eredeti töltés.

Legnemesebb faj.

Kiadós, tiszta és zamatos.

Egyedüli elárúsítóhely

Csurgón

GRÜNFELD FERENCZ

urnál.

2—5.

Könyvnyomdai munkák

valamint

könyvkötések

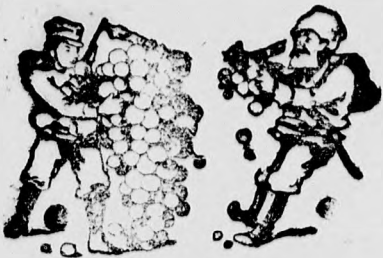
izléses kiállításban és olcsó árak mellett készülnek

VÁGÓ GYULA

könyvnyomdájában és könyvkötészetében

Csurgón.

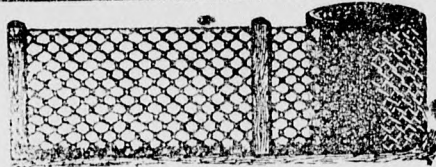
Az elmúlt
rendkívüli
száraz nyár
folyaman
ismét a

K ü k ü l l ő m e n t i
E I S Ő

Szőlőoltványtelep

(Tulajdonos CASPARI Frigyes Medgyes 107 N. Kükküllőmegeye) volt az egyedüli az egész országban, mely oltványait óriási mennyiségű, naponta 5 millió liternyi vízzel öntözte, s ennek folytán az egyedüli szőlőtelep, mely ez évben is valóban szép és minden tekintetben kifogástalan minőségű szőlőoltványokat szállít. Képes árjegyzéket számos elismerő levéllel ingyen és bérmentve.

Bámulatos olcsó kerítések!

Vágó Lajos

épület és géplakatos, sodrony fonat- és kerítés szövet fonodája
CSURGÓ (Somogym.)

Ajánlja sodrony fonodáját, mindenféle **parkok, kertek, szőlők, udvarok, vadaskertek** stb. bekerítésére.

Ugyszintén **vaskerítések és vaskapuk** legdiszesebb kivitelet.

Kivánatra tervekkel és költségvetéssel szívesen szolgál.

ÉN, Csillag Anna

185 cm. óriás hosszú Loreley hajamkat az általam feltalált kenőcs 14 havi használata után értem el. Ezen kenőcs az egyedüli szer a haj ápolására, a növes előmozdítására, a fejbőr erősítésére. Úraknál erős és teljes szakállt növeszt és már rövid idejű használat úgy a hajnak, mint a szakállnak természetes fényt és teltséget kölcsönöz és megóvját ezeket a korai megöszülés-től egész a késő aggkorig. Egy tégely ára 1, 2, 3 és 5 frt.

postai széküldés naponként az összeg előzetes beküldése vagy utánvétellel az egész világba, a gyárból, hova minden rendelés intézendő

CSILLAG ANNA
WIEN, I. GRABEN 100.

**Két jó házból való fiu
e lap nyomdájában
TANULÓUL
felvették.**

HÉJAS JÁNOS

óras ékszerész és látszerész
Csurgó.

ALKALMI:

óra vagy ékszer aján-
dék, hallatlan olcsó
árért.

Legolcsóbb fali- és zsebóra árák!

Legolcsóbb fali- és zsebóra árák!

Ajánlja újonnan berendezett nagy raktárát mindenféle fajú zseb, fali ébresztő és ingaórákból, valamint mindennemű ékszeréből, nickel, acél, ezüst, arany férfi és női órákból: arany és ezüstgyűrűk, fülbevalók, karperecek, női láncok, amulettek stb. Férfi láncok, nyakból, ezüsből és aranyból.

Bámulatos olcsó árák

2 frtér 3-4 frtér valódi **svéjoi nickel órák** pontosan szabályozva, 5 évi irásbeli, lelkiismeretes jótálással, még kisebb törést is teljesen ingyen javítok. **Ébresztő óra 2 f., iroda és konyha óra rugó huzással 2 f. 50 kr. láncos fali óra 2 f.** pontosan szabályozva, a fenti jótálással, a melyet egy nagyvárosi cég sem tud megtenni. Hasonló súlyt fektetek az óra javításokra a melyek nálam egy hétre készek és pontosan vannak szabályozva. **Torony órák 10 évi jótálással** a melyeket a jótálás leteltéig teljesen ingyen kezelek.

Régi rött aranyat és ezüstöt a legmagasabb áron megvessek, vagy becserélek új tárgyakért.

H I R D E T É S E K

— **jutányos áron fevételnek** —
a kiadóhivatalban
CSURGÓN.

A „Pesti Napló“ új karácsonyi ajándéka.

Modern Magyar Festőművészek

a címe új kiadványunknak, melyet 1905. évi karácsonyi ajándéku szánunk olvasóinknak.

Ez új ajándékművünk, noha folytatása és kiegészítő része lesz a „Magyar Festőművészet albuma“nak mégis mint teljesen önálló mű gyönyörű foglalatja lesz a modern magyar festőművészet remekeinek.

Eddigi karácsonyi ajándékainknak is a magyar irodalmat és magyar művészetet szolgálták, nagyszabású és nagy értékű díszművek százezernyi példányaival terjesztve el a magyar költészet és festőművészet nagyjainak alkotásait. A remekművek e díszes sorozatát folytatja most a „Pesti Napló“ új és minden eddigi ajándekat túlszárnyaló díszművel: a Modern Magyar Festőművészek-kel.

Ötven nagyszabású festményt szemeltünk ki a modern magyar festők alkotásaiból, nagyrészt mesteri kivitelű műlapokon e

gyönyörű, több színnyomású képekben.

Ezenkívül befogjuk mutatni e műben jelesebb festőink vonzólag megírt életrajzat E szöveget, amely a modern magyar festőművészet történelmét fogja tárgyaini, elsősorndü esztétikusaink könnyed előadásában, színes képek és rajzok fogják tarkítani. Albumunk külső formájában is követni fogja eddigi törekvéseinket és a magyar könyvkötőiparművészet újabb alkotása lesz.

Ez az új, páratlan díszű ajándékunkat megkapja karácsonyra állandó előfizetőinkön kívül minden új előfizető, aki mostantól kezdve egy évre megszakítás nélkül a Pesti Naplóra előfizet. Az előfizetés fél- és negyedévenként, sőt havonta is eszközölhető.

Előfizetési ár: 1 évre 28 kor., fél évre 14 kor., negyed évre 7 kor., 1 hora 2 kor. 40 fillér. — Mutatványszámot szívesen küldünk

Tisztelettel

A „Pesti Napló“ kiadóhivatala.

A L T É S B Ö H M
N A G Y K A N I Z S A (Városház.)

Karácsonyi és ujévi tárgyak
nagyszabásu kiállítása.

Olesó, de szabott árak.

Vidékre választéku küldünk.